

Mörka rum och blåmärken

Tusentals känslor som saknar ord,
jag vill sätta punkt, skrika högt <I>"NU ÄR DET NOG!"</I>

Jag stirrar mot mörka väggar och ett becksvalt tak, min egen hemmabio med filmer från en tid jag var ett vrak

Det kallas minnen.

Min egen sörja, den pöl som flyter runt i min hjärna och sätter mitt inre i brand.

Jag undrar hur många år jag har kvar
Tills jag slutar hata dig.
Hata är ett starkt ord och ändå räcker det inte riktigt till
Jag <I>avskyr</I> dig.

För allt du gjorde
För allt minnena fortfarande gör

Det sägs att människor kan känna fantomkänslor när de förlorar en kroppsdel
Ibland känner jag likadant med dig
Dina händer
Överallt på min kropp

Blåmärkena har bleknat,
Så varför kan jag fortfarande se dem?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Faelnirv med Poeter.se id #48682 innehar upphovsrätten